

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De peccato originali in infantibus 63

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Haëtenus de forma baptizandi.

Quaedam accusationes pertinentes ad doctrinam de Baptismo.

Quicquid ex carnali generatione prouenit peccatum est.

Quomodo peccata parentum imputentur filiis.

Quàm grande peccatum sit, apud S. Baptisma indignè apparere.

De peccato originali in infantibus.

CAP. LXIII.

DRAETER hæc omnia calumniantur etiam aliquos articulos Christianæ doctrinæ. Ac primum id quod in libro Reformationis scriptum est, in forma Catechismi apud Baptisum, Paruulos nempe venenatos esse & maculatos sicut & nos, inauditum dogma esse scribunt.

Responsio.

HOc loco pro solita improbitate sua hæc verba omittunt: (In sua natura) In hoc enim tantummodo æqualitas commaculationis & impuritatis, quam paruuli cum adultis habent, consistit. Libri enim sententia penitus non est, quòd infantes qui adhuc nihil fecerunt mali, perinde atque nos adulti, qui, pro dolor, multis etiam actualibus peccatis contaminati sumus, venenati sint & commaculati. De natura hoc loco dicitur, quæ certè in paruulis recens natis eodem modo infecta & contaminata est, quo in adultis: imò longè vehementius in his qui nondum regenerati sunt quàm in adultis renatis, in quibus Spiritus Christi eiusmodi venenum & impuritatem aliqua ex parte abstulit & debilitauit.

Secundò calumniantur etiam hoc dogma libri Reformationis, nempe quòd omnia facta nostra ac vita tota, quæ ex naturali natiuitate deriuatur, sit damnata, maledicta, mera mors, peccatum & æterna damnatione digna. Hoc durum esse dicunt censere de multis præclaris & per virtutem egregiè gestis operibus gentilium, nec quadrare cum dicto Pauli, Rom. 1. eò denique tendere, ac si peccato Adæ imago & similitudo Dei ad quam creatus est homo, prorsus & penitus sit extincta, Quod sacræ Scripturæ, & Patribus omnibus sit contrarium.

Responsio.

Ecce quales isti doctores sint, qui non dubitant scribere, quòd hoc censere durum sit, cum tamen sit ex præcipuis capitibus Christianæ fidei nostræ, quicquid ex fide non est, id esse peccatum & maledictum, Rom. 14. Quantumuis igitur præclara facinora Gentiles ediderint, vel potius Deus in ipsis & per ipsos, ea tamen, quatenus ex naturali ipsorum natiuitate deriuata sunt, quæ deprauata est, & semper Deo repugnat, Rom. 8. non ad gloriâ Dei, ex vera fide profecta sunt, atque idcirco pec-

cata fuerunt in conspectu Domini, & maledicta. Id quod D. Augustinus passim tam diligenter probat claris & inuictis testimoniis scripturæ, ex quibus lib. 22. de ciuitate Dei cap. 25. concludit omnium infidelium virtutes vitia potius esse quàm virtutes. *Etiã ipse (inquit) talium virtutes vitia sunt potius quàm virtutes. Quamobrem? Quia in Deum non diriguntur: tales enim Deum non cognoscunt, nec venerantur, quemadmodum à nobis agnosci ac coli vult.*

Hoc non tantum benè quadrat cum dicto Pauli, Rom. 1. verum etiam ex eo concluditur. Ibi enim scribit palàm fieri iram Dei de cælo aduersus omnem impietatem & iniustitiam hominum, qui veritatem in iniustitia detinent: propterea quod id quod de Deo cognosci potest, manifestum est, & à Deo patefactum: ipsi verò cum Deum cognouissent, eum tamen non vt Deum glorificauerunt, neque grati fuerunt, sed frustrati sunt per cogitationes suas. Post hæc recenset Apostolus omnes venenatos fructus innatæ impietatis, qui partim apud gentiles, partim apud Iudæos eruperunt. Vnde concludit, *uniuersum mundum Deo obnoxium esse, & sub peccato: quòdque omnes peccarint, & sint destituti gloria Dei possintque per solum Christum, qui impium & peccatorem iustificat, ad iustitiam peruenire*, Rom. 3. Ex quo loco D. Augustinus benè colligit, *Cū Deus sit, qui peccatores iustificat, & Christus Dominus nos omnes, cū adhuc essemus inimici Dei, cum Deo reconciliari, omnes igitur qui nondum per Christum iustificati sunt, perpetuò impios ac hostes Dei manere.*

Ex hoc verò non sequitur, Imaginem Dei in hominibus prorsus ac penitus esse extinctam: siquidem imaginem Dei in homine in eo collocare velimus, quod aliquam cognitionem ac voluntatem boni habeat, quemadmodum nonnulli Patrum & scholastici doctores faciunt.

Nam infideles quoque aliquem adhuc intellectum, voluntatem, ac memoriam boni habent, quæ etiam Dominus in ipsis in tantum ad id quod bonum est dirigit, vt propria conscientia eos accuset, quando cūque bonum illud non exequuntur: etiam si sine spiritu regenerante verum bonum non rectè cognoscere aut suscipere possint.

Si verò imaginem Dei in homine ponamus in cognitione & voluntate veri boni, quemadmodum S. scriptura, & antiquiores Patres de ea loqui solent, certissimum est eam in homine penitus esse extinctam, ac necesse esse, vt tota per Christum Dominum restauretur. Vnde est quod renouatio nostri ad imaginem Dei Regeneratio dicitur, sine qua nemo hominum quicquam boni rectè intelligere aut velle potest.

Hic non est qui intelligat, non qui exquirat Deum: omnes deflexerunt, simul inutiles facti sunt: non est qui exerceat bonitatem, non est vsque ad vnum, Psal. 14. Verum de hoc copiosius in articulo de Peccato originali suprà disputatum est.

Tertiò calumniantur Aduersarij, in precatione quadam posita in libro Reformationis orari, non hoc tantum, ne Dominus imputet parvulo aut baptizato peccatum & iniustitiam Adæ, verum etiam ne parvulorum suorum totiusque populi peccata ei imputentur. Quam precationem inauditam & à Catholica fide alienam esse scribunt.